

Zesde zondag Paastijd C

Hand. 15, 1-2.22-29

Apok 21,10-14.22-23

Joh 14,23-29

Groeitijd: nog meer danken en meer dienen!

't Is groeitijd voor de natuur. Zo ook beleeft ons geloof, tussen Pasen en Pinksteren, groei. En dat betekent pijn en hoop tezamen. Jezus is heengegaan met Goede Vrijdag, maar Hij blijft sinds Pasen weer onder ons aanwezig, maar nu toch wel op een heel nieuwe manier, met een nieuw soort Lichaam, nl. Zijn geloofsgemeenschap rond de Eucharistie. Wij moeten leren inzien dat de verrezen Liefde leeft, maar nu veel meer als een kracht in ons, die alleen merkbaar wordt doorheen enkele schamele tekens, die wij, gelovigen, moedig proberen te herkennen en te tonen, maar die door anderen mogelijks helemaal niet of helemaal verkeerd worden verstaan. Jezus' verrezen Liefde leeft namelijk voortaan tastbaar en zichtbaar in de dagelijkse, concrete, edelmoedige dienstbaarheid van onze kleine kerkgemeenschap, die toch uit zwakke, zondige mensen blijft bestaan. En Hij komt tegenwoordig in wat brood en wat wijn, die wij erkennen als de liefdegaven van Zijn Lichaam en Bloed, die ons de levenskracht biedt om onze wereld te dienen. Wij moeten die nieuwe, zeer broze vorm van Jezus' aanwezigheid leren aanvaarden en erkennen. Dat is onze opdracht in deze groeitijd, tot de Geest komt. En dat gaat niet zo gemakkelijk, is soms zelfs pijnlijk. Het is zoals in de natuur deze maand. De tekens van nieuw leven staan al op de bomen. Enerzijds blijven zij zeer kwetsbaar, maar anderzijds bieden zij zoveel hoop, althans voor wie ze ziet en groeikansen geeft.

In deze tijd voelen wij misschien meer dan ooit dat wij het met onze eigen krachten alleen niet aankunnen en wij gaan verlangen naar de komst van Jezus' Geestkracht. Maar dan het is wel heel belangrijk te beseffen dat die Geest geen verpletterende supermacht is, die het allemaal in onze plaats kan komen doen, maar een uitnodigende bezieling in ons, die onze vrijheid aanspreekt en altijd beroep doet op onze heel persoonlijke medewerking.

Wat komt die Geest namelijk doen? Jezus zei over Hem: "Hij zal u alles leren en in herinnering brengen wat Ik u heb gezegd." De heilige Geest komt dus vooral de herinnering aan Jezus levendig houden, dwz. ons bezielen om Jezus' persoon en werk voort te zetten, ons te leren liefhebben, zoals Jezus, midden in onze tijd, met zijn moderne problemen, maar ook met zijn nieuwe mogelijkheden en accenten. Welnu "echt liefhebben zoals Jezus" zal altijd, ook in onze tijd, willen zeggen: er persoonlijk voor kiezen in een levenshouding te gaan staan van "danken" en "geven".

Echt liefhebben zoals Jezus is op de eerste plaats: ervoor kiezen in een "dankbare" relatie te leven met God. Dat betekent dat wij de onverdiend aangeboden liefde van de Vader als een gratis geschenk dankbaar aanvaarden. De eerste, fundamentele houding van een christen is: "Ik ben een beminnenswaardig mens, de moeite waard om bemind te worden; ik ben bemind en voel mij dus diep dankbaar tegenover God." Die keuze om niet "eisend" in het leven te staan, maar "dankbaar", hernieuw ik best 's avonds vóór het slapengaan, als ik even de tijd neem om mijn dag te overlopen en mij af te vragen: "Waarvoor zou ik nog meer dankbaar kunnen zijn?" Natuurlijk is mij die dag niet alles gelukt. Maar, wat er ook gebeurd is, er zijn duizend keer meer redenen om dankbaar te zijn voor het goede dat ik die dag toch mocht ontvangen, dan om verbitterd en opstandig te worden over wat tegenviel. En tussen haakjes: wie als een dankbare mens gaat slapen, slaapt beter.

Echt liefhebben zoals Jezus is terzelfder tijd: ervoor kiezen in een "gevende" relatie te staan met anderen. Dat betekent: elkaar concreet dienstbaar zijn, echt hartelijke broeder- en zusterliefde betonen. "Wie de andere niet helpt, niet bevestigt, niet vergeeft, leeft niet in de waarheid en is een leugenaar." De keuze om

niet "grijpend en veroverend" in het leven te staan, maar "delend, gevend en dienend", hernieuw ik best 's morgens, als ik, vóór ik mijn dag begin, even de tijd neem om mij af te vragen: "Waar zou ik vandaag nog meer iemand dienstbaar kunnen zijn?" Natuurlijk is het te voorzien dat ik ook dan nog die dag hebberig-egoïstisch ga reageren. Maar we hebben toch ook al ervaren dat er duizend keer meer innerlijke vreugde te beleven valt met iemand anders plezier te doen, dan met ons op te sluiten in onze eigen, eenzame behoeften. En tussen haakjes, wie als een gevende mens zijn dag begint, is beter wakker.

Jezus' Liefdegeest wordt wel eens vergeleken met een "stormwind", die de scheidingsmuren, tussen mensen opgetrokken, wegblaast of met een "zachte bries", die verzoening teweegbrengt daar waar harde standpunten harten uit elkaar dreigen te jagen. "Storm" of "bries" blijven goede beelden, als wij daarbij maar niet vergeten dat Jezus' Geest niets kan bereiken als wij er niet persoonlijk voor kiezen om met Hem mee te werken.

Wat doet het deugd gaandeweg te leren minder en minder te handelen uit verplichting of last, maar meer en meer uit dankbaarheid, omdat wij zelf reeds zoveel hebben ontvangen, en meer en meer gevend in het leven te staan, omdat het de andere zo'n plezier doet. Nog meer danken en nog meer dienen dan wij al doen, dat kan de Geest ons zeker leren in deze groeitijd. Zo willen wij bidden om Zijn komst.

Pater Frans s.j.